

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. A.**
narozený X, státní příslušník Republiky Kazachstán
hlášeným pobytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2026, č. j. OAM-1457/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 23. 12. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sdělil, že dne 15. 9. 2025 přiletěl z Almaty do Itálie, tam zůstal 4 dny a dne 19. 9. 2025 přeletěl z Itálie do Prahy. V Itálii mu bylo uděleno vízum platné do 8. 10. 2025. To mu zařizovala matka. Na internetu však zjistili, že Itálie není bezpečná země a že v ČR mohou získat azyl. Proto nakonec přijeli do ČR. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se jeho otec vůči němu dopouštěl domácího násilí a také má ve vlasti dluhy.
2. Dne 19. 2. 2026 žalovaný kontaktoval italské orgány s tím, že žalobce a jeho matka, S. U., disponují italskými vízy platnými od 15. 9. do 8. 10. 2025. Proto je příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Itálie, a to podle čl. 12 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“). S převzetím příslušnosti ve věci matky italské orgány již souhlasily.
3. Dopisem ze dne 2. 3. 2026 italské orgány s odkazem na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III akceptovaly svoji příslušnost ve věci žalobce. S odkazem na dopis rozeslaný členskými státy ze dne 5. 12. 2022 nicméně dodaly, že přesuny do Itálie nelze do odvolání realizovat (s výjimkou sloučení rodin a nezletilých) z důvodu nedostupnosti přijímacích zařízení způsobené vysokým počtem příchozích po moři i po zemi.
4. Žalovaný opatřil do správního spisu informaci svého odboru azylové a migrační politiky (OAMP) k fungování azylového systému v Itálii ze dne 15. 8. 2025.
5. Při seznámení se s podklady dne 4. 3. 2026 žalobce uvedl, že by chtěl zůstat v ČR s matkou. Chtěl by zde studovat. V Itálii nikoho nemají.
6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 10. 3. 2026 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále „zákon o azylu“), řízení o jejím udělení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 nařízení Dublin III Italská republika.
7. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že Itálie žalobci vydala schengenské vízum s platností do 8. 10. 2025. Proto je podle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Itálie svoji příslušnost uznala. Žalovaný dále s odkazem na zprávu OAMP ze dne 15. 8. 2025 dospěl k závěru, že azylové řízení v Itálii netrpí systémovými nedostatky. K čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že žalobce je zletilou, na nikom nezávislou osobou. Jeho matka je ve stejném procesním režimu jako on, je s ní tedy také vedeno dublinské řízení o převzetí italskými úřady. Žalobce nemá k ČR žádné socioekonomické vazby. Žalovaný tak nenašel důvod k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
9. Napadené rozhodnutí je podle něj nedostatečně odůvodněné. Žalovaný porušil čl. 17 nařízení Dublin III, neboť se vůbec aplikací tohoto ustanovení nezabýval.
10. Ve správním spise dále chybí jakýkoli podklad o probíhajícím řízení v Itálii. Není ani zřejmé, z čeho pramení tvrzení žalovaného, že Itálie uznala svoji příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Žalovaný měl alespoň obecně posoudit žalobcovu situaci s ohledem na zásadu *non-refoulement*. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, č. j. 49 Az 90/2015-29. Žalovaný se měl zabývat i situací v Itálii.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Podotkl, že se možností využití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III v napadeném rozhodnutí zabýval.

Posouzení věci soudem

13. Soud úvodem podotýká, že žalobce podal žalobu nejprve k Městskému soudu v Praze. Ten ji usnesením ze dne 9. 4. 2026, č. j. 29 Az 3/2026-12, postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému. Soud obdržel soudní spis od Městského soudu v Praze dne 15. 4. 2026 a správní spis od žalovaného až dne 11. 5. 2026.
14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Žaloba není důvodná.
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
18. Tímto přímo použitelným předpisem EU je nařízení Dublin III. Podle jeho čl. 12 odst. 4 platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
19. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, na který odkazuje čl. 12 odst. 4, platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že Itálie je příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, neboť ta žalobci vydala vízum, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. S tím Itálie souhlasila, neboť přípisem ze dne 2. 3. 2026 akceptovala svoji příslušnost právě s odkazem na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III.
21. Tento přípis je založen ve správním spise na čl. 26. To je současně odpověď na žalobní námitku, namítající, že není jasné, z čeho pramení závěr žalovaného o uznání příslušnosti ze strany Itálie.
22. Související námitka, že ve správním spise chybí doklad o probíhajícím řízení v Itálii, není příliš srozumitelná. Pokud má jít o řízení v Itálii o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, jde v této věci o nepochopení dublinského řízení o převzetí. Teprve až po převzetí žalobce bude příslušný členský stát posuzovat žalobcovu žádost (viz čl. 18 odst. 2 nařízení Dublin III). V této chvíli se žádné řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu v Itálii nevede, tudíž těžko může být ve spise jakýkoli doklad o takovémto řízení.
23. Podobně pokud žalobce žalovanému vytýkal, že jeho situaci neposoudil z hlediska zásady nenavrácení (*non-refoulement*) alespoň obecně, tak pokud tím mělo být míněno posuzování samotné důvodnosti samotné žádosti o mezinárodní ochranu, tím se žalovaný vůbec nezabývat nemohl (viz § 10a odst. 2 zákona o azylu). V nyní posuzované věci jde „pouze“ o určení členského státu příslušného k posouzení podané žádosti. Při přezkumu takového rozhodnutí nehraje roli otázka, zda žalobci skutečně v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 11. 2019, č. 47287/15, *Ilias a Ahmed proti Maďarsku*, odst. 130–138).
24. Pokud jde o samotnou věcnost správnost závěru o příslušnosti Itálie na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, s tou žalobce v žalobě nijak nepolemizuje, tudíž ani soud nemá důvod tento závěr přezkoumávat.
25. Žalobce nicméně namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč neaplikoval čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
26. Podle čl. 17 odst. 1 věty první nařízení Dublin III platí, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
27. Z ustálené judikatury plyne, že diskreční oprávnění státu vyjádřené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepředstavuje povinnost, ale možnost ujmout se posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. I kdyby existovaly okolnosti hodné zvláštního zřetele, nemá žadatel na jeho aplikaci právní nárok. Správní orgán má v takovém případě pouze povinnost se jeho možnou aplikací zabývat a jeho neaplikaci případně řádně odůvodnit. Role soudů při přezkumu správního uvážení je omezena na ověření, zda ministerstvo nepřekročilo zákonné meze správního uvážení či správní uvážení nezneužilo. Nahradiť správní uvážení soudy nemohou. Přezkoumávají proto především, zda ministerstvo nezapomnělo úvahu o použití čl. 17 učinit (pokud to bylo namístě), případně, zda logicky a srozumitelně odůvodnilo, proč oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení nevyužilo [viz např. usnesení

Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 319/2023-31, a tam citovaná judikatura].

28. Žalobce v žalobě tvrdí, že se žalovaný aplikací čl. 17 nařízení Dublin III „nezákonně vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností“.
29. To však není pravda. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, napadené rozhodnutí zřejmě nečetl dostatečně pečlivě, neboť žalovaný v něm vysvětluje důvody pro nepřistoupení k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Konkrétně na str. 5 žalovaný nejprve odcitoval toto ustanovení, pak poukázal na to, že žalobce je zletilý a není na nikom závislý, přičemž převzetí odpovědnosti podle tohoto ustanovení nemá sloužit ke zvýšení jeho komfortu. Dále žalovaný podotkl, že matka žalobce se nachází ve stejném procesním postavení jako on, tedy je s ní vedeno dublinské řízení z důvodu držení italského víza. Také konstatoval, že žalobce nemá k ČR žádné dlouhodobé socioekonomické vazby. Tyto úvahy shrnul do závěru, že neshledal k aplikaci citovaného ustanovení důvody.
30. Soud proto konstatuje, že není pravda, že by se žalovaný aplikací tohoto ustanovení v napadeném rozhodnutí nezabýval. Naopak přezkoumatelně a v souladu s požadavky výše citované judikatury vysvětlil, proč v případě žalobce nešlo o žádné zvláštní okolnosti a proč nepřistoupil k aplikaci tohoto ustanovení. Jde o logické a srozumitelné vysvětlení, proti kterému nemá soud žádné výhrady.
31. Soud také příliš nerozumí relevanci poměrně obsáhlé žalobcovy citace z rozsudku č. j. 49 Az 90/2015-29 pro nyní posuzovanou věc. Žalobce z něj odcitoval následující pasáž: „S ohledem na žalobní námítky se soud nejprve zaměřil na to, zda (a jak) se žalovaný vypořádal s otázkou, zda s ohledem na čl. 3 odst. 2 větu druhou nařízení č. 604/2013 možné přemístění žalobce do Maďarska [v nynější žalobě to žalobce změnil na Itálii], jakožto státu, který byl primárně určen jako příslušný. Ačkoli je v dané věci třeba mít na zřeteli, že ohledně rozsahu přezkumu musí soud přihlížet nejen k vnitrostátní právní úpravě, ale také k požadavkům stanoveným v nařízení č. 604/2013, lze konstatovat, že ve vedení této úvahy soud limitován není. Naopak přímo z bodu 19 preambule nařízení č. 604/2013 plyne, že přezkum je třeba zaměřit i na situaci v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován. K tomuto závěru soud dospěl i přes jistou jazykovou nepřesnost české verze nařízení č. 604/2013, tak jak byla uvedena shora. V české jazykové verzi totiž příslušný bod preambule zní, že přezkum musí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.“ Chybí zde tedy výslovné určení předmětu přezkumu, tj. toho, co má být v členském státě přezkoumáváno. Tento předmět však lze bez obtíží dovodit z anglické jazykové verze téhož bodu preambule nařízení, který v relevantní pasáži zní: „an effective remedy against such decisions should cover both the examination of the application of this Regulation and of the legal and factual situation in the Member State to which the applicant is transferred“ (pozn: podtrženo soudem). Je tedy zřejmé, že je přezkum musí zahrnovat i posouzení situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (po právní i skutkové stránce). Tento požadavek přitom zjevně míří na posouzení toho, zda je na místě postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení č. 604/2013, tj. nepřemístění žadatele do takového členského státu z důvodů v tomto ustanovení uvedených a pokračování v posuzování kritérií stanovených

v kapitole III příslušného nařízení za účelem zjištění, zda nemůže být jako příslušný určen jiný členský stát.“

32. Z této pasáže vyplývá, že žalovaný musí v napadeném rozhodnutí zhodnotit i situaci v členském státě EU, do kterého je žalobce napadeným rozhodnutím přemísťován, tedy zde v Itálii. To ostatně odpovídá konstantní judikatuře NSS (viz např. rozsudky ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, odst. 19, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). To však žalovaný nijak nezpochybňoval a do správního spisu si opatřil zprávu OAMP právě k fungování azylového systému v Itálii ze dne 15. 8. 2025, na jejímž základě pak na str. 3–4 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že Itálie netrpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tudíž platí závěr o její příslušnosti podle čl. 12 nařízení Dublin III.
33. Nutno podotknout, že žalobce tyto závěry žalovaného ohledně situace v Itálii v žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje. Přitom, pokud by chtěl vyvrátit domněnku, z které dublinský systém vychází, tedy že každý členský stát dodržuje unijní právo a lidská práva, musí za tímto účelem vznést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v tamním azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (rozsudky NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, odst. 22, a ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 66/2022-57, nebo usnesení NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 89/2024-49, odst. 14, a ze dne 6. 11. 2025, č. j. 5 Azs 204/2025-38, odst. 15). To však nečiní a nijak konkrétně nezpochybňuje závěry žalovaného opřené o zprávu OAMP založenou ve správním spise. I v tomto ohledu je žaloba postavená spíše tak, že podle žalobce se žalovaný vůbec situací v Itálii nezabýval, což však není pravda.
34. V rozsudku ze dne 29. 4. 2026, č. j. 57 Az 5/2026-29, Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že i v takové situaci, kdy žalobce konkrétně nevznáší a důkazně nepodkládá tvrzení o systémových nedostatcích ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musí soud z úřední povinnosti přihlédnout k systémovým nedostatkům azylového řízení v daném členském státě, jsou-li mu známy.
35. V případě Itálie však soudu takto vážné nedostatky, pro které by nebylo možné rozhodnout o příslušnosti Itálie s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, známy nejsou.
36. Je pravdou, že některá starší rozhodnutí se vyjadřovala k tamnímu azylovému systému poměrně kriticky, zejména v případě dublinských rozhodnutí týkajících se zranitelných osob (viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 11. 2014, č. 29217/12, ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, či rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6 Azs 275/2018-72).
37. Od té doby nicméně došlo k dalšímu vývoji (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2022, č. j. 22 Az 33/2022-54, odst. 14–16) a soudu není známo, že by v poslední době soudy dovozovaly, že italský azylový systém obecně trpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2024, č. j. 33 Az 9/2024-39, Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 21 Az 32/2023-24, nebo Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2022, č. j. 57 Az 9/2022-20). Nadto soud zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci jde o již zletilého žalobce, u kterého

nic nenasvědčuje tomu, že by byl zranitelnou osobou – na rozdíl od osob v případech citovaných v předchozím odstavci.

38. Soud tak uzavírá, že žalobce žádné konkrétní systémové nedostatky italského azylového systému netvrdil a nedokládal. Současně soud sám si není takto závažných nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vědom.
39. Závěrem a nad rámec žalobních námitek soud podotýká, že nepřehlédl, že italské úřady přípisem ze dne 2. 3. 2026 sice akceptovaly svoji příslušnost podle čl. 12 nařízení Dublin III, nicméně dodaly, že od roku 2022 do odvolání nelze tyto dublinské transfery realizovat. Žalovaný tento dovětek italských orgánů v napadeném rozhodnutí přímo nezmnínil, ale jakoby na okraj poznamenal na str. 4 napadeného rozhodnutí, že dle rozsudku „C/2024/3893“ bylo potvrzeno, že v Itálii nedochází k systematickým nedostatkům a že aktuální nepřijímání transferů není důvodem pro převzetí odpovědnosti.
40. Pravdu má částečně.
41. Žalovaný tím odkazoval na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 19. 12. 2024, ve spojených věcech C-185/24 a C-189/24, *Tudmur*. V něm se SDEU zabýval v kontextu přesně stejného dopisu ze dne 5. 12. 2022, na který odkázaly italské úřady i v nyní posuzované věci, otázkou, zda dochází k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jestliže členský stát na předem neurčenou dobu zásadně odmítá přebírání žadatelů o azyl nebo jejich přijímání zpět vzhledem ke státem nařízenému pozastavení souhlasu s přemísťováním žadatelů. SDEU dospěl k závěru, že na základě této samotné skutečnosti nelze dovodit, že jde o existenci systémových nedostatků. Existence takových nedostatků lze prokázat teprve po provedení konkrétní analýzy založené na objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajích.
42. Na toto rozhodnutí navázal SDEU ve svém nedávném rozsudku ze dne 5. 3. 2026, C-458/24, *Daraa*. V něm závěry rozsudku *Tudmur* dále rozvedl. Dovodil, že „pokud neexistují jiné indicie o existenci systémových nedostatků, které by s sebou nesly takové riziko, je třeba mít za to, že v situaci, kdy členský stát určený jako příslušný na základě kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III jednostranně pozastavil přebírání žadatelů o mezinárodní ochranu a jejich přijímání zpět, nejsou splněny kumulativní podmínky pro použití čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce tohoto nařízení. V takovém případě tedy členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nesmí pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III uvedeného nařízení na základě tohoto ustanovení ani se sám stát příslušným členským státem podle čl. 3 odst. 2 třetího pododstavce téhož nařízení“. Upozornil však, že pokud i z důvodu pozastavení přijímání dublinských transferů nedojde k přemístění ve lhůtě stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, přenáší se příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu *ex lege* na dožadující členský stát.
43. To pro nyní posuzovanou věc znamená, že žalovaný se nemýlí v tom, že pozastavení transferů ze strany Itálie mu samo o sobě nebránilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Nemá však pravdu v tom, že by SDEU potvrdil neexistenci systémových nedostatků v Itálii, jak uvedl v napadeném rozhodnutí. Tím, zda v Itálii takové nedostatky existují, se SDEU ani v jednom z citovaných rozsudků nezabýval. Žalovaný se nicméně otázkou existence systémových nedostatků v Itálii v napadeném rozhodnutí sám zabýval na podkladě zprávy

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

OAMP a jeho závěr o jejich absenci v soudním přezkumu z výše uvedených důvodů obstál (soud znovu připomíná, že v tomto ohledu žalobce nevznese a důkazně nepodloží žádné konkrétní výhrady vůči tamnímu azylovému systému). Proto tato dílčí nesprávná interpretace závěrů SDEU nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (ostatně ani v tomto ohledu žalobce žádné žalobní námitky nevznese).

44. Pro úplnost soud dodává, že pokud se nepodaří žalovanému – i právě z výše uvedených důvodů na italské straně – realizovat žalobcovy přemístění do Itálie v šestiměsíční lhůtě podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III, stane se Česká republika příslušným členským státem k posouzení žalobcovy žádosti, jak potvrzuje rozsudek SDEU ve věci *Daraa* (srov. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2026, č. j. 17 A 132/2025-23, kde se právě v kontextu dublinského transferu do Itálie, k němuž nakonec nedošlo, soud zabýval otázkou, zda má rozhodnutí o příslušnosti jiného členského státu vliv na právní postavení žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu).

Závěr a náklady řízení

45. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. Protože soud rozhodl bezodkladně o samotné žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
47. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. května 2026

Karel Ulík v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.